

nedostojno. Kričič dr. Heilsberg bil je zaradi tega celó od deželnega glavarja in liberalca Kaiserfelda pokregan in grajan.

Grdo krohotal in zasramoval je Slovence tudi graški Rechbauer, borlski grof Wurmbrand itd. Slovenci dr. Dominkuš, dr. Šuc, prof. Žolgar odgovarjali so mirno in dostojno. Nemški konservativci so pa molčali. Le ob konci je poslanec Karlon izjavil, da konservativci ne odobravajo delovanja nemškega „Schulvereina“.

Silno razjaril je pa Nemce naš poslanec g. Herman rekoč: „razvidno je, da se v narodnih vprašanjih tukaj ne moremo porazumeti.“

Slovenci dobijo pravico le, ako v narodnih rečih ne glasujejo Nemci o Slovencih, ti pa o Nemcih ne, ampak vsak narod za-se, in če se za spodnji Štajer dovoli oddelek ces. kr. namest nije.“

G. Žolgar je za šolo celjske okolice zahteval 300 fl. podpore, toda celjski župan in velikonemški liberalci te podpore ni privoščil in grdo vpiljal in udrihal po Slovencih. Liberalci so podporo odrekli. Natančneje poročamo prejemi stenografske zapisknike.

Destrniški.

Gospodarske stvari.

Prašni smod na ječmenu in ovsu.

Ta bolezen dela pri imenovanih žitnih sortah veliko škode.

Napravlja to bolezen silno drobna glivica, katero učeni naravoslovci imenujejo: *Ustilago carbo*. Naj boljši pomoček proti ti bolezni je stanšana ali zredčena žvepleva kislina. Raztoplina kuprovega vitriola je proti prašnemu smodu ravno tako dobra, kakor proti kamenitemu smodu.

Vendar pa lahko kaljivosti semena škoduje, posebno pri ječmenu in ovsu. Pri pšenici se tega ravno ni bati. Ako se v ta namen rabi raztoplina žvepleve kisline, vzame se na 100 litrov 1-5 kilogramov navadne angleške žvepleve kisline od 80° C. Na 10 hektolitrov semena računi se 36 litrov raztoplina. Samo poškopljenje semena s to raztopino ne zadostuje. Seme se mora v kadi kakih 12 ur v nji namakati.

Starejša požlahtnjena drevesa.

Kdor namerava starejše drevo požlahtniti, bode dobro storil, ako na debelejšje veje po dva žlahtna cepiča vsadi. Če pozneje jednega, ko sta se prijala in krepko zarastla, odstraniti hoče, mu je to na voljo dano, da drugi krepkejše raste, pa neobhodno treba ni.

Vendar pa pred tremi ali štirimi leti naj nič ne odstranja. Še le ko se je mesto požlahtnovanja popolnoma zarastlo, kar se v povedanem času godi, se morejo manj vredne veje in vejice porezati in iztrebiti, vendar pa tako, da krona na

veji ni prerodka. Navadno, slasti pri večih drevesih, je potrebljenje zelo potrebno in koristno.

Mokre kleti posušiti.

Velika sitnoba so mokre kleti, v katerih se imajo s trudom in velikimi troški pridobljeni pridelki hranjevati, in kjer se dostikrat težko pridelane stvari pokvari.

Jedno najboljših sredstev se taki škodi izogniti, je sledeče: Potrosi se klorovega kalcija, v prah stolčnega na desko, ki se nekoliko poprečno postavi, tako da na spodnjem konci ali lonci ali skleda stoji.

Klorovi kalcijum vso mokroto, ki je v kleti, na se potegne in sicer dvakrat toliko, kolikor sam na sebi vaga. Čim je klet mokrejša, tim hitreje se klorovi kalcijum v močnik spremeni in v spodpostavljeno posodo steče. Če se potem ta močnik posuši, tako, da voda iz njega izpuhti, se more klorovi kalcijum zopet rabiti.

Tako se kletni zrak vedno suh ohrani. To sredstvo gotovo in zanesljivo deluje in omogoči, da se v sicer mokrotnih kletih more hranjevati sadje, vkuhane stvari itd. prav dolgo dobre in zdrave.

Bramorje iz vrtnih gred pregnati.

Te nadležne škodljivce naj prej s tem preženeš, ako jim ne puščaš miru. Naj boljše je to: tiste grede, v katerih gospodarijo, večkrat in dobro predelati. Polové se v lonce po stezicah v zemljo vstavljene in z vodo nalite, v kateri vtonejo, ko vanje pocepajo.

Da svinje mladičev ne požró.

Brž ko vidimo, da je breja svinja na tem, da bode povrgla, kolikor starejša je, toliko je hujša, poiščimo kos starega posušenega svinjskega mesa. Naj boljši je kos s kako kostjo. Taki kos vržemo svinji.

Čuditi se je, s kako hlastnostjo žival po mesu seže in kako željno ga poje. Zdi se, da ima žival v tem stanu neko posebno željo po mesu. Zgodilo se je, da so svinje zrnje, pijačo in mlade prasce na strani pustile, in le po kosu soljenega mesa hlastnile.

Kos od 2 — 2½ kilogramov zadostuje željo svinji nasititi in mladiči so ohvarvani maternih zobov. Tako pripoveduje star kmetovavec.

Sejmi. 15. julija: Dobova, gornja Kostivnica, Pieterje, sv. Rozalija pri Celji; 16. julija: Dobje; 17. julija: Muta, Oplotnica, sv. Filip v Beračah.

Dopisi.

Iz Celja. (Parteitag prepovedan — nemčurska mrežica.) Liberalci so popolnem kakor pravijo „na psa ali še pod psa“ prišli. Bismark jih neče, cesar so jih obsodili kot „fakcijsno (strankarsko) nasprotovanje“ nemški kon-

servativci se odcepili, kmetje od njih v dolgove in odtitjo zapeljani jim dajejo slovo, obrtniki in delavci jih mrzijo, večino v državnem zboru so zgubili, ministrov svojih nimajo. Sploh liberalizem propada. Sedaj ga še pri nas na Štajerskem nekoliko držijo večine v raznih zastopih in uradih ter skušajo vse Nemce iznemiriti, razburiti, naščuvati v ljut boj zoper Slovence. Kričijo po vseh listih, da je grdo. V Celje so hoteli zbobnati 2784 Nemcev in nemčurjev, slovenskih odpadnikov in renegatov; veliko kmetov in celo blapcev so imeli najetih, ki bi naj v Celje prišli rogovilit, prijančevati in — pretepat Slovence. Toda visoka vlada je vse zabranila in „Parteitag“ prepovedala. Vse rogovilstvo celjskih nemčurjev plava po Savinje tje doli Bog vedi kam! Jedino tolažbo še imajo. Namesto „Parteitaga“ začeli bodo dne 16. julija t. l. izdajati za se in za svoje Judeže med Slovenci nov listič (čujte čujte), slovenski po imenu: „Kmetski prijatelj“ (Oj, oj, lisjaki). Freimaurska, nemško-liberalna „Cillier Zeitung“ sprevidela je, da jeno psovanje na Slovence nič ne zda in zato se je dala poročiti z „nemškimi fortšritlerji“, da porodi mladiča: „Kmetski prijatelj“. Ljudje sicer ne morejo vedeti, ali bo krava skotila teličko ali bikiča. Vendar tukaj že mnogo časa naprej naznanjajo listi n. pr. Tagespošta, da bode „Celjanka“ rodila bikiča. — Tudi vedó uže naprej, kakšen bo, namreč listič freimaursk, liberalen, ki bode slovenske kmete slovenski napeljeval na linance nemških liberalcev. Rodil se pa bode v Rakuševij tiskarni, znani komedijant Besozzi mu je lehko v sili za babico, boter pa je znani barusasti advokat Dr. Glantschnigg. Sila kola lomi in ker z nemščino nič ne opravi, premaga svojo sovraštvo do slovenščine in začenja celo pisati — slovenski samo, da bi leži Slovincem pot zapiral do narodne omike, napredovanja in enakopravnosti. No, opravil ne bode nič. To je gotovo. Pošteni Slovenci bodemo to binavsko prijateljstvo dostojno vedeli odbiti; nemškutarjem in nemčurjem pa ne bode škodovalo, če kaj slovenskega berejo. Nemčurjem renegatom in Judežem toraj prav radi ta listič privoščimo. Naj ga imajo, dokler jim ga bodo nemški liberalci štajerski plačevali. Slovenci vemo tega „Kmetski prijatelj“ oceniti po besedah Gospodovih: „Varujte se lažnjivih prerokov, kateri prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj so pa grabljivi volkovje. Po njih sadovih jih boste poznali. Bere li se s trnja grozdje in z osata smokve?“ Vsak Slovenec poštenjak ima toraj narodno dolžnost ta listič, ako se mu po sili dopošlje, pognati na pošto nazaj s popotnico: „Zurück nach Cilli“ ali „wird nicht angenommen.“ Tako storite, dragi rojaki slovenski. Pokažimo, da smo za tako bedasto nastavljene mreže preponosni!

Domoljub.

Iz Ptuja. (Dober svet.) Večkrat se čuje, ka je na ptujskem polji ta ali uni izoral ali iz-

kopal kak stari zlat, prstan ali kajtakega. Želim, dragi rojaki, da se Vam prav pogosto kaj podobnega pripeti, in da potem leskečo blago tudi prav dobro prodate, in da se ne daste vkanoti od kakkega sleparja, kakor se to večkrat prigodi. Tukajšnji zlatar mi je včeraj pripovedoval: Škoda, da niste one dni k meni prišli, bil bi Vam pokazal izvanredno lep stari prstan iz subega zlata. Prinesel mi ga je krčmar — naj mu kamček vanj zasadam. On ga je kupil od nekega kmetiča za 2 fl. jaz pa bi mu rad bil dal najmanj 12 fl., kajti toliko bilo je zlato za se vredno. Namesto da bi z zlatom ali srebrom k meni prišel, pravil mi je zlatar na dalje, gredó ti ljudje z leskečimi rečmi raji k židovu, ali h kakemu trgovcu ali krčmarju, kder se njim navadno reče: to nima nikake posebne vrednosti ter se njim obeča kakih par grošev in siromak kmetič potem za kakih par grošičev zlato proda. Pri meni bi bar dobil vselej toliko, kar je zlato ali srebro na sebi vredno, včasih še tudi kaj več. Tako mi je pripovedoval zlatar in več primerov navajal, kako je ta ali oni meščan kakkega kmetiča opeharil. — Sam sem kmetski sin in prav dobro vem, s koliko težavo si ljubi kruhek služite in kako si morate biti v vednem strahu, da Vam ono malo, kar na njivah in v goricah priraste, še v zadnjem hipu ne vzame toča ali kaka druga nesreča; zato rečem svetujem: če bi kdo imel srečo na svojem izorati ali izkopati kaj svetlega, naj gre k zlatarju, ta bo mu še najzanesljiveje rekel, kaj da je na onej reči, in obečal bar, kolikor je zlato ali srebro, drugo itak ne kupuje, za se vredno. Če pa mu potem robe nečes prodati, tudi prav, za vaganje in precepitev zlatnine in srebrnine nikoli nič ne zahteva. Na tak način bar zveste, kaj da imate v rokah, in se meščani za hrptom Vam ne smejejo, kakor gori omenjeni krčmar, ki je rekel: zdaj sem pa namazal „an tumen bindišen pauern“. Kdor si hoče, naj si zapomni ta svet, kojega Vam daje Vaš iskreni prijatelj, Jože Žitek, profesor v Ptuiju.

Iz Žavca. (Planinski pašnik za žrebeta). II. Povedati tudi moram, da na celem pašniku ni ne ene peči najti; toraj tudi skrb, da bi se ktero žrebe lahko pobilo, celo odpade. Zgodi se pa, da eno ali drugo žrebe pogine, kar pa pri teh okoliščinah ni lahko verjetno, (in kar se tudi in še leži doma v hlevu zgodi) se lastniku znesek, ki se je poprej od komisije za vsako žrebe posebič določil, izplača iz blagajnice, v katero mora vsakdo, kateri ima žrebe na planini, vplačati 5 fl. Vrh tega plača zgoraj omenjeno društvo v ravno imenovano blagajnico za vsako žrebe 1 fl. Pridejo žrebeta zdrava nazaj, dobijo dotični vplačane petake tudi nazaj. Ako prevdarimo in pomislimo ravno povedano, razvideli bodemo prav lahko, da je ustanovitev tega pašnika velevažna v povzdigo konjereje. Komu pa se imamo za to velevažno ustanovitev zahvaliti? Gospod Karol pl. Haupt, posestnik v Strauseneku blizu Braslovč in pred-

sednik društva v povzdigo konjereje na Štajerskem, je tisti mož, kateri se je za to reč žrtvoval, kateri se ni bal obilnih stroškov in potov, kateri brez sebičnosti, le skrben za to, da se blagostanje med ljudstvom povzdiguje, pospešuje in širi. Slava mu! Njemu se imamo za ustanovitev pašnika na travniku v prvi vrsti zahvaliti. Dne 29. rožnika t. l. so se prignala prva žrebeta, bilo jih je samo 15, na planino. Uže prejšnji večer so nekateri gospodje in možje iz Žavca, Sv. Petra, Sv. Pavla, iz Mozirja i. dr. na planino prišli. Navzoč bil je tudi g. Karol pl. Haupt, deželni živino-zdravnik g. dr. Klingen in g. major Schubert, tajnik društva v povzdigo konjereje. Žrebeta prišla so na planino popolnem zdrava. Ko se je vsakemu žrebetu vžgalo posebno število, spustila so se na spodnji pašnik. To je bilo brzanje in letanje! Zares, lep pogled! Ko smo bili vsi v krog zbrani in gledali na žrebeta, oglasi se Kuder iz Petrovč, ter se g. Hauptu za ustanovitev pašnika v imenu vseh navzočih kmetov zahvali, in ga prosi, naj še za naprej ostane njih skrben oča. Predsednik, katerega so te besede od solz ganile, obljubil je vse storiti, kar bi zamoglo blagostanje med ljudstvom širiti in povzdigovati. Kmalu potem smo odpotovali s travnika na Lubno; od tukaj pa v spodnjo Savinjsko dolino. J. Hausenbichler.

Iz Dobrne. (Poplava.) Blizo polnoči pred dnevom 30. junija se je nagel hlišč spustil po hribih okoli cerkve sv. Jošta. Čez nekoliko časa je v dolino pritekla voda, najprvi poplavlila dvorišče pri gradu Dobrnica, kjer se je sporazlila po kuhinji in po kletih ter pouzročila, da si še obeda niso doma kuhali, nego si ga priskrbeli iz gostilne. Okoli tretje ure zjutraj navstala je druga ploha, ob osmih še tretja. Vsled tega je s hribov pribrulo vode v tolikej meri, da so jej določene meje po strugah bile pretesne. Ob devetih so se ceste kraj potokov spremenile v reke, ki so deroč in blatno vodo pošiljale po njivah in travnikih. Na Dobrni, kjer se dva potoka stekata, je voda drla med bišami in po dvorišču pa ob vseh straneh na samem stoječega šolskega poslopja, za katerim so njive s kornuzo zasajene dobile podobo jezera. Tukaj je o svojem času kaj takega tudi bilo, ker se sedaj njive „na jezeru“, a ob griču viseči travniki „nad jezerom“, ob topliškem hribu stolujočo cerkvo so pa po spričevanju starih listin naši predniki imenovali „Marijo na jezeru“. V mlinu malo niže od občinske hiše je voda obiskala vse kote 1 meter, a v izbi pol metra visoko; v bližnji je še sporazdrla plotove okoli vrta in raztrgala dva mosta. Razven tega je odnesla ali vsaj poškodovala še druge moste in mostiče pa na enem kraju prekopala prostorno cesto v dolgosti 10 metrov. Škodo, ki bo za popravljanje cest in mostov zadela občinsko blagajnico, cenijo nad 200 fl. Zasebnikom je povodenj največ kvara napravila po vrtilih, odkoder je zemljo odnesla; po njivah je izpodkopala korun in turščico; žito,

ki ga je voda potlačila, si ne bode moglo povsema opomoči; tudi poplavljenih kokoši ne bodo pekli pri razmetanih drvah; za odneseno seno bodo se dotičniki žalibog morali obrisati. Po vodi priplaval je tudi nekoliko leda. Iz te okoliščine smo sklepali, da je po hribih menda toča klestila. Sodba žal da ni bila pretirana. Po poludne so namreč gospodarji iz fare sv. Jošta, katere polovica spada v našo občino, eden za drugim prihajali županstvu naznanjevat svoje nesreče. Med ostalim je nek kmet rekel, da je na enej njivi posejal hektoliter žita, od katerega danes pričakuje tri litre zrnja. Tudi plazi so zasipavali gorske ceste, polje, travnike, vinograde, mlinove. Sledečega jutra, 1. dan julija, med drugo in tretjo uro je gosti dež očistil včeraj zblateno zelenjad; po poldne ob drugej uri je voda vsled novega trganja oblakov zopet zapuščala že itak prenapolnjene struge in jarko, ali njive znovič poplavlila je le za šolskim poslopjem. Minolo je do 15 let, odkar je zadnjič bilo po tukajšnjih dolinicah zbrano toliko vode, kakor 30. dne letošnjega junija.

Iz Konjiškega okraja. (Potovalni učitelj brez slovenščine — kmetijska podružnica — nemčurji.) 11. pr. m. bil je napovedan shod kmetovalcev našega okraja pri „Jelenu“ med božjo službo ob 10. uri, ker je imel razlagati o trtni uši g. adjunkt vinorejske šole v Mariboru Hanzel. Kmetov pri tem shodu ni bilo veliko in kako bi jih tudi veselilo, se takih zborov vdeleževati, ker se navadno le imenitnejši gospodje zberejo in med sebo nemški govorijo? Tudi g. H. ni večš slovenskega jezika, zato je nemški prodaval in onim, ki tega niso razumeli, so potem vč. g. nadžupnik Mikuš to rastolmačili. Tudi kmetijsko podružnico so nekteri mogotei zdaj v Konjicah zbudili in tudi do nje bi veliko zaupanja ne imeli, da bi kedaj našemu zanemarjenemu kmetu pomagala in ga temeljito podučevala, ako bi ne slišali, da so nji predsednik tudi vč. g. nadžupnik, ki znajo, da slovenski kmet se le v slovenskem jeziku podučevati zamore in da mi nismo zato na svetu, naj bi nas pri vsaki priliki pod mizo in za vrata porivali! — Čudili smo se izjavam Slov. Gosp., da je v našem okraju toliko občin, kojih zastopniki v lastno skledo pljuvajo in so šli dr. Mihelič-u na limance, kakor: Verhovlje, Grušovje, Oplotnica, Kot i. dr. Od raznih strani smo slišali, da kakor je storil Verhovljski župan Zajko, storili so tudi drugi. Oni niso občinskih odbornikov sklicali, ampak pisar občine Breindl je v svojem smislu prošnjo naredil, in županu v podpis predložil in tisti jo je kar podpisal, ker kakor ima kovač klešč, da mu ni treba z roko za razbeljeno železo prijemati, tako imajo te baže župani svojega pisača, ki namesto njih misli in piše, sami se le za silo podpisati znajo. Slovenskega se niso kedaj učili, nemški so pa že po večem pozabili, ako se njim je tudi o njih šolanji to vglavo vbi-

jalo in zdaj ne vejo so li tiči ali miši. Med to bažo ljudij prištevamo tudi Oplotniškega župana, ki se sicer rad pobaha s svojim bogastvom, a ubog je na dubu. Vnuč sicer + svojega g. župnika J. Kunaj dosledno pri vsaki volitvi in priliki duhovskemu stanu nasprotuje in se bo menda enkrat še po smrti na nemško zemljo odpeljati dal, „wo der Bier gut schmeckt, beil ist er kalt“.

— Vsi pametni možje si pa moramo želeli in to tudi odločno tirjati, naj se naši otroci v šolah do dobrega slovenski pisati, brati in računati naučijo in potem bodo naši prihodni župani že tudi sami uradovati mogli in ne bodo s priromanimi pisarji svojega lastnega ljudstva, koje jih redi in bogati, sramotili!

Iz sv. Miklavža pri Ormoži. (Podpora po toči poškodovanim.) Presvitli cesar so blagodušno darovali 4000 fl. za po toči poškodovane in v zadrego prišle familije okraja Ormož in Ljutomer. Od teh 4000 gld. se je odločilo na Ormoški okraj 2200 fl. in na Ljutomerski 1800 fl. in se je za prvi okraj uže odločilo, kako se bo ta svota razdelila. — Dotične obravnave so se vršile pod vodstvom c. k. okr. glavarja vit. Premiersteina in k temu imenovanih zaupnih mož gg. Gesnerja in Robiča. — Ker je število podpore potrebnih jako veliko, so se le majhne podpore odmeriti zamogle; prišlo je na eno družino 3—5 fl. — Ker je bila volja presvitlega cesarja, da se darovana svota hitro razdeli, se bodo odmerjeni darovi še v teku tega meseca po c. k. okr. glavarji družinam razdelili. Občinska predstojništva so za blagodušni dar presvitlemu cesarju uže po uradni poti pristrčno zahvalo izrekla in mi to zahvalo še danes samo ponovimo. — Hvala pa tudi c. k. okr. glavarju vit. Premiersteinu, kateri je s požrtvovalno skrbjo to stvar tako hitro in lepo uravnal.

Iz Ptuj. (Tudi v naših Haložah) se nabaja nemčursko gnezdo in to v občini Rodni vrh pri sv. Trojici pa hvala Bogu ne cela občina; zastopniki nemčurstva so obč. predstojnik Dajnko, njegov pisar Matevžič in stari učitelj Orniggg. — Eden teh ptičev zna do pet, drugi do deset, tretji celo do petnajst nemški šteti, zatega voljo prebirajo ljudem nemške dopise in njim tiste tolmačijo se ve da ne zastonj, in ta reč bi jim utegnola spodleteti, ako bi ne podpisali Michelitscheve peticije za nemško šolo in uradovanje. Vsi drugi pošteni Haložani bi pa z veseljem prijemali slovenske dopise, ker bi si tiste sami brati mogli.

Ž. . . . v.

Iz Gasteraja v Slov. gor. (Nesreče, dobri ljudje, svaritev.) Marsikteri kmet si je letos obetal zlate gradove zanašaje se na dobro letino, ali goljufal se je. Tu so grde osepnice hudo razsajale, pobirale mlade in stare, tam je toča opraviila prevzgodno mlatitev, in uničila vinsko trgatav, zopet od drugod se sliši, kako milo zdihujejo, ker je ogenj poslopja uničil. Nesreča tedaj sledi za ne-

srečo, in človek bi lahko obupal, ako bi se ne tolažil z zanašanjem na boljo bodočnost. Ne govorim o zadnji toči, ktera na izhodnem delu tukajšnje fare skoro nikomur, tedaj tudi meni, ni prizanesla. Omenim le, da mi je novi lani postavljeni živinski hlev pri viničariji na Hlapji 4. t. m. pogorel. Komaj šletni fantič viničarjev, ker je sam doma ostal, začel je igrati se s šibicami žveplenimi ter je v listnjaku ogenj zakuril. Da nastali požar ni se lotil 2 seznja proč od hleva stoječe hiše, preše in kleti, to se imam zahvaliti vrlim Hlapnjičanem, kateri so napenjali vse žile, da plamen ni pograbil še viničarije. Izdatna pomoč me sili tem več v dostojno hvaležnost, ker nisem imel tamkaj nobenega poslopja zavarovanega! Bodi vsem izrečena najpristrčnejša zahvala! Drugim čitateljem Slov. Gosp. pa bodi moj dopis v svarilo, da ne prepuščajo nikdar nespametnim otrokom priti do nevarnih žveplenk. Svetujem tudi modro zavarovanje proti ognju!

Franc Kurnik, kmet.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Bližnji teden pride nemški cesar v Gostin in se snide z našim cesarjem. Meseca augusta obišeta naš cesar in cesarica Trst in tamošnjo razstavo. — Polo ali Pulj utrjujejo močno, v šance pridejo kanoni, 37.000 kilo težki, po 4 seznje dolgi. — Kmetški shodi na gornjem Avstrijskem, Moravskem in Štajerskem do sedaj sklicani so povsod izrekli, da so nezadovoljni s sedanjim volilnim redom, povsod upirali so se več menje odločno zoper liberalne postave in naprave. — Zoper nemške liberalce v mestih snuje baron Walterskirchen s tovarši novo liberalno stranko, ki bi pa vsem narodom imela pravična biti. V nedeljo bo zaradi tega velik shod na Dunaji. Tagespost, Marburg- in Cillier Zeitung močno klepečejo zoper ovo stranko, znamenje, da se nove stranke hudo bojijo. — Štajerski deželni zbor je dokončan; goriški je odbil razširjenje volilne pravice na ljudi, ki plačujejo 5 fl. dače; ti bi naj pogrešali volilno pravico, a samo doplačevali k dačam; tako zahteva liberalno pravico ljubje, ki je toliko vredno, kakor piškav oreh. — Celjski, ptujski in sploh štajerski nemčurji so močno poparjeni. Ne smejo razsajati na „Partei-tagu“ v Celji. Vlada jim je prepovedala, ter zagovarja prepoved s tem, da je nameravani slovenski tabor, dne 9. junija bila tudi prepovedala. Vlada ne trpi razdražeb v deželah, kder prebiva več narodov! — Magjari so sklenoli v Ungvharskeji županiji zaukazati, da se ima slovanskim Rusinom magjarski po cerkvah pridgati; dalje ustanoviti 23 zavodov za otročiče, kder se bodo magjarski učili. — Colnina od blaga ob bosensko-avstrijskeji meji preneha 16. julija. Novačenje v Bosni je završeno, vstaja povsod zadušena; naših vojakov pojde kmalu in mnogo na odpust. Bosna